

CSINTA SAMU 2020.07.10 23:09

Történelem, tett – Csinta Samu publicisztikája

Folyamatosan sporttörténelmet ír a Sepsí OSK. Csütörtök este újabb fejezet végére került három pont, ami egyszerre jelzi a mondat végét, illetve csábít továbbgondolásra, továbbálmodásra. A piros-fehérek ugyanis első székelyföldi csapatként bejutottak a labdarúgó Román Kupa döntőjébe, és bár ilyen magaslaton sohasem jártak, az igazi csúcs még meghódításra vár. Aminek esetleges elmaradása természetesen okozhat némi hiányérzetet, még akkor is, ha három éve még az is a megfoghatatlan kategóriájába tartozott, hogy sepsiszentgyörgyi együttes egyetlen perctet is a romániai élvonalban játsszon. A klub megálmodója, sokáig legfőbb finanszírozója, Diószegi László is valahol ezen a szinten fogalmazta meg annak idején álmait netovábbját. Most ama bizonyos percnél a nemzetközi színtérre átköltöztetésénél tart, de ugye az egyre magasabb törekvés minden siker első számú előfeltétele. Az ábránd meg egyelőre nem ért véget, még akkor sem, ha időnként olyan elemekkel is elegyedik már, amelyekből ébredésig csuromvizes lesz a párna. Július 22-én kiderül, képesek-e a fák időnként túlnőni az egeket. Ami természetesen nem jelenti majd a történelem végét, végződjék bármilyen eredménnyel az FCSB elleni kupadöntő.

Aki indokolatlannak tartja a történelmi léptéknek az elkoptatás veszélyével járó sűrű emlegetését, annak mintegy indoklásképpen hadd idézzem fel a romániai labdarúgás élvonalába berobbanó székelyföldi együttes sztorijának néhány állomását. Kilenc évvel ezelőtt, 2011 kora nyarán pattant ki az ötlet, a legalacsonyabb szintű bajnokságból indult, és mindössze két „osztályismétlés” után 2017-ben meg is érkezett az első ligába. A rakétasebesség elérését a csapatnál nem nehezítették megvalósíthatatlan ideológiákkal, nem célozták meg például a kizárólag magyarokból álló csapat státusát.

Az álom elkezdődött, és onnantól kezdve a következő epizód tudatos, esetenként konjunkturális kitalálása volt a cél. Akár egy sorozatfilmben, amelyben az események laza szövete, a szereplők viszonylagos állandósága jelzi, hogy itt alapvetően összefüggő történettel van dolgunk, de azért azoknak is élvezhető, akik elmulasztották az előző részek valamelyikét.

A legfőbb azonosító elem a klubelnök személye és a szurkolótábor maradt. Az előbbi – maga is

az utóbbiak közül származik – eltökéltségével és anyagi szerepvállalásával, a drukkerok pedig a gyermekkor újra megtalált játékaának örvendve, magyarul szurkolva, éltetve, énekelve. A mezőny sárga kakadujaként, amelynek léte mindig feltűnő, ugyanakkor nem akarja mindenáron megkaparintani az állatok királyának képzeletbeli jogarát. Ők csak éltetnek, szidnak, de mindenekelőtt szeretnek egy csapatot, és minden meccsen meghalnak érte egy kicsit. Ezzel olyan nyomot hagynak a klubnál megforduló játékosokban, hogy a Fülöp-szigeteken is megmarad a korábbi odatartozás érzése.

A kívülállónak amúgy is nehezen értelmezhető közeget jelentő labdarúgás sok tekintetben „génmódosított” romániai társadalma kezdetben úgy tekintett a legnagyobb magyar többségű Kárpát-medencei város csapatára, mint egy eltévedt vándorra, akit sokan csodálattal, a többség gúnnal vegyes szánakozással kezel. Olyanra, aki egy ideig talán itt lesz, de egy napon bizonyára mindenki már csak az emlékével ébred. Még beszélnek róla egy keveset, majd lassan elfelejtik. Annál is inkább, mert első legfelsőbb osztályú idénye félidejében még utolsó előttiként fordult az OSK, és már mindenki az egyik kiesőként könyvelte el. Hogy mi történt, arról önmagában keveset árult el a masszív játékoscsere, illetve az új edző, a Ferencvárosból még játékosként ismert Eugen Neagoe érkezése, inkább valamiféle misztikum keresendő, ami természetesen nem idegen a sportág világától.

A csapat magyarországi közvélemény általi felfedezése, magyar cégek általi támogatása új távlatokat nyitott, illetve egyre több támadási felületet képezett. Noha soraiban továbbra is csak mutatóban volt magyar nemzetiségű futballista, még kevesebb saját nevelésű játékos, az OSK-ra levakarhatatlanul ráragasztották a „magyar” csapat bélyeget. Némi meglepetésre egyelőre több ebben a jó, mint a negatívum. Mint ahogy a gazdasági szférában önmagában márka a német identitás, úgy vált a nagy munka, a szavatartó menedzsment, az elvszerűség, a visszafogott kommunikáció mércéjévé a Seps OSK-nál zajló tevékenység. Mert bármilyen furcsán is hangzik, a romániai magyarság elleni támadások többnyire párban járnak egyfajta elismeréssel, ami a magyar közösségi kultúrának, megbízhatóságnak jár. Mindezt a futballban a játékos-zuhanyhíradó is csak erősíti, a hatékonyságáról talán fölösleges is beszélni. Az egyesületnek kétségtelenül jó a híre, a fizetések ugyan nem haladják meg a középmezőny szintjét, de a kassza percnyi pontossággal csönget, amivel csak nagyon kevés romániai klub képes dicsekedni. Ezzel az OSK meghaladta a kisvárossal, az újonccal szembeni eredendő játékosbizalmatlanságot, ma már csak pénzkérdés, ki ölti magára a piros-fehér – néha zöld-fehér – mezt.

Az idő múlása és az eredmények „izmosodása” ugyanakkor a hamvasság elvesztésével is járt. A háromszéki együttes ma már nem a kezdeti, nem túl komolyan veendő jópofa társulat. Már az egy évvel korábbi idényben elért felsőházi, hatodik helyezés is bizonyította ezt, és bár akkor egyértelműen kiütközött a klub- és szakvezetőség rutintalansága, a román futballguruk egyre sűrűbben kezdtek beszélni a perspektíváról, mely szerint az OSK a román futball hosszú távon

is meghatározó alakulatai közé emelkedik. Az idei kupasorozat egyértelműen ezt tetszik igazolni, elsősorban abban a tekintetben, hogy a koronavírus-járvány utáni újrakezdés páratlanul sűrű megpróbáltatásai idején a kétfrontos, háromnaponta ismétlődő csaták közepette is állja a sarat. Az adott pillanatban gond nélkülnek tűnő bajnoki hajrában talán mentálisan is a kupaküzdelem került a prioritáslista élére, az előző két mérkőzés balszerencsés végkimenetele pedig az alsóházi rájátszás veszélyes zónájába sodorta a csapatot. A kupadöntőre való lelki felkészülést most leginkább a Liga 1-es pozíció megszilárdítása segítené, e tekintetben létfontosságú tizenegy nap előtt áll a gárda.

És nemcsak a fentebb leírt szempontok alapján. Előfordulhat ugyanis, hogy a csapatot kupadöntőbe vezérelő Leonard Grozavu vezetőedzőről szombattól már csak múlt időben beszélhetünk; fegyelmi ügyében a hírek szerint ekkor született döntés. A meglehetősen szangvinikus, a tetteges fegyelmezésben priuszt szerző szakembernek ugyanis a sokszoros megterhelés közepette elgurult a pirulája. Ha a Puskás Akadémiától kikölcsönzött marosvásárhelyi származású Fülöp Lóránddal való összetűzése körülményeinek tisztázása után bebizonyosodik a szakvezető vétkeisége, Diószegi László aligha hagyja meg a helyén az emberi-klubvezetői elveivel összeegyeztethetetlen botrányt okozó tréneret. És ezzel máris porolhatjuk le a „történelmet írt” szófordulatot, hiszen a Sepsí OSK lehet azon nagyon ritka csapatok egyike, amelyeknél a sikeresen megvívott kupaelődöntőt követően útilaput kötnek az edző talpára.

A történelmi tett immár dokumentálva: július 22-én a FCSB ellen lép pályára a Sepsí OSK, az oldalvonal mentén pedig ott csillog majd a kupa. A sors igazságtalansága folytán a háromszéki szurkolók csak a tv-közvetítés révén lehetnek majd résztvevői a Román Kupa-finálénak, amelyre százhat évvel azután kerül sor, hogy a Székely Mikó Kollégium diákjai az annalesekben fellelhető első sepsiszentgyörgyi futballmeccsen 4:0-ra verték meg a brassói diákcsoportot. Elültetve a futballvírust, amely most egy másik vírus következményeivel került összetűzésbe. Ám előbb-utóbb ez utóbbi is a történelem egyik meghaladott pillanata lesz.